

Arrest

nr. 62 193 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 november 2010 en heeft zich op 22 november 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 januari 2011 en 4 maart 2011.

1.3. Op 11 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, geboren in Gyumri en daar ook woonachtig.

Na de aardbeving van 1988 in Gyumri wordt uw vader, R.(...) G.(...), Getuige van Jehova. Hij woont bijeenkomsten bij en deelt folders en boeken deur aan deur uit. In de winter van 2005 gaat u samen met uw vader zijn testament opstellen bij de notaris H.(...) F.(...). Daarin staat dat u zijn huis zal erven als hij overlijdt.

In de winters van 2008, 2009 en 2010 wordt jullie huis niet meer van water voorzien. Volgens de watermaatschappij komt dat omdat de waterleidingen bevroren waren, volgens u omdat jullie Getuige van Jehova zijn. Later slaagt u er in dit watervoorzieningsprobleem op te lossen met de watermaatschappij.

In oktober 2008 wordt uw vader op straat in elkaar geslagen wegens zijn geloof. In februari 2009 wordt jullie huis bekogeld met stenen. Nog in februari 2009 wordt uw vader een tweede keer geslagen door de buurtjongeren G.(...), T.(...), R.(...), T.(...) en K.(...), vrienden van S.(...) G.(...), de zoon van burgemeester V.(...) G.(...) van Gyumri. Bij die aanval raakt u ook gewond, als u uw vader te hulp wil snellen. Een maand later, op 21 maart 2009, overlijdt uw vader aan kanker en een hartstilstand. Enkele maanden na zijn dood, bekeert u zich tot de leer van Jehova omdat u zijn werk wil verderzetten. U woont bijeenkomsten bij en gaat van deur tot deur met folders en boeken.

Op 9 december 2009 gaat u met het testament van uw vader naar de notaris die een document opstelt dat zijn huis op uw naam moet geregistreerd worden. Met dat document moet u naar het kadaster en dan naar de gemeente om de registratie in orde te brengen.

In augustus 2010 komen de buurtjongeren een eerste keer bij u thuis langs. Ze willen het huis tegen een te lage prijs overkopen, maar u weigert. Vanaf september 2010 komen ze geregeld langs met hetzelfde verzoek. U dient een klacht in bij de wijkagent tegen de mannen die bij u thuis langskomen, maar hij gelooft u niet. Later wordt u door de politie nog bedreigd dat u uw klacht moet intrekken. In diezelfde maand gaat u naar het gemeentehuis in een poging om het huis op uw naam te laten registreren. De plaatselijke ambtenaar weigert dit echter onder het valse voorwendsel dat het grondplan van uw huis vervalst zou zijn. Op 15 oktober 2010 komt G.(...), ook een vriend van de zoon van de burgemeester, naar uw huis. Hij wil u dwingen uw huis te verkopen voor een lage prijs. Hij houdt u drie dagen vast in uw huis waarbij hij u slaat en steekt met een mes. Met de hulp van de burens slaagt uw broer erin G.(...) te verjagen. Eind oktober 2010 vlucht u naar uw nicht in Yerevan.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 19 november 2010. Vanuit Zvartnots vliegt u via Praag naar Brussel waar u op 20 november 2010 landt en twee dagen later asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboortakte, een originele brief van de notaris met bijhorend grondplan van uw huis en de originele overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u gedood te worden door de vrienden van de zoon van de burgemeester van Gyumri. Volgens u willen ze uw huis op een ongeoorloofde manier in handen krijgen omdat u als alleenstaande vrouw in een zwakke positie staat en omdat u Getuige van Jehova bent (CGVS dd. 24.01.2011 p. 3 & p. 8 en CGVS dd. 4.03.2011 p. 5).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken. Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Ten eerste verklaart u tijdens het eerste gehoor op CGVS tweemaal expliciet dat u na het incident op het gemeentehuis, toen een vrouwelijke ambtenaar geld van u afperste, niet meer in contact bent gekomen met de gemeentediensten en dat u daarna niemand van de gemeentediensten meer gehoord of gezien heeft (CGVS 24.01.2011 p. 14), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat die vrouwelijke ambtenaar wel nog bij u thuis langskwam na het incident (CGVS 4.03.2011 p. 8). Hiermee geconfronteerd antwoordt u eerst ‘Het was in de maand oktober toen ik mijn documenten had teruggenomen van haar. Ze hadden al geld genomen’ en dan ‘Ik weet het niet’ (CGVS 4.03.2011 p. 8). Hiermee heft u deze tegenstrijdigheid echter niet op.

Ten tweede verklaart u tijdens het tweede gehoor op CGVS eerst dat u in oktober 2010, na de gijzeling, een schriftelijke klacht ging afleggen op het politiebureau (CGVS 4.03.2011 p. 9), terwijl u later verklaart dat u die klachtenbrief bij uw broer thuis schreef en dat uw broer die bij de politie ging binnendragen terwijl uzelf bij uw broer thuis bleef (CGVS 4.03.2011 p. 10). Hiermee geconfronteerd zegt u ‘Ik spreek misschien omgekeerd. Misschien heb ik mij vergist. Ik ben geslagen. Ze hebben de klacht gebracht, ik heb dat gescheurd. Ik neem medicijnen. Ik heb hoofdpijn’ (CGVS 4.03.2011 p. 11). Met dit antwoord blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind.

Ten derde, in verband met het incident op het gemeentehuis waarbij u er niet in slaagde het huis van uw vader op uw naam te laten registreren, verklaart u eerst dat u niet weet wat de naam is van

de vrouwelijke ambtenaar die van u geld eiste (CGVS 4.03.2011 p. 7), terwijl u daarna verklaart dat u wel haar naam noemde bij iemand van een andere gemeentedienst (CGVS 4.03.2011 p. 8). Als u gevraagd wordt of u de naam van de ambtenaar aan de andere persoon zei, zegt u 'Ik heb haar die mevrouw aangewezen, niet genoemd'. Als u erop gewezen wordt dat u zei dat u haar naam noemde en dan dat u haar aanwees, antwoordt u 'Toen ik hoorde bij die andere dienst dat ze mij kwijt wilden, heb ik nog net de documenten uit de handen van die eerste mevrouw kunnen terugnemen' (CGVS 4.03.2011 p. 8). Hiermee geeft u echter geen verklaring voor de door u afgelegde incoherente antwoorden hieromtrent.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder aangetast door uw verklaringen aangaande uw reisroute. U verklaarde met uw eigen paspoort gevlogen te hebben, maar niet te weten of daar een visum in stond of niet. U verklaarde ook dat de man die uw reis begeleidde uw paspoort onderweg bijhield. Bovendien verklaart u dat niet u, maar die man uw paspoort aan de identiteitscontrole in Zvarnots voorlegde en dat u op de luchthaven van Praag en Brussel geen problemen kende hieromtrent (CGVS p. 6-7). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat reizigers op Zvarnots uiterst strikt en individueel meerdere identiteitscontroles door moeten en dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand anders in uw plaats uw paspoort aan de identiteitscontrole toonde of dat u op Zvarnots zelf uw paspoort niet moest voorleggen. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 december 2010 en op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 24 januari 2011 en 4 maart 2011.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u in september 2008 uw been brak toen u uw vader te hulp schoot bij een aanval op hem (DVZ vragenlijst 20.12.2010, p. 2, vraag 3.5). Op het eerste gehoor op CGVS verklaart u hieromtrent dat u in februari 2009 uw been brak toen u tussenkwam bij een aanval op uw vader (CGVS 24.01.2011 p. 12), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat dat in oktober 2008 was (CGVS 4.03.2011 p. 3). Hiermee geconfronteerd zegt u 'Ik heb dat niet gezegd'. Als u gezegd wordt dat u dat tijdens het eerste gehoor wel zo zei, antwoordt u 'in februari was mijn vader omvergelopen' (CGVS 4.03.2011 p. 3). Deze antwoorden bieden echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Indien uw asielrelaas waar zou zijn geweest, quod non, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Jehova-getuigen officieel geregistreerd zijn als godsdienst en dat zij hierdoor de mogelijkheid hebben om vrij hun godsdienst te beleven. Traditioneel bestaat er in de Armeense samenleving wel nog steeds een afkerigheid ten aanzien van Jehova-getuigen. Dit kan resulteren in belemmeringen bij het organiseren van bijeenkomsten, beledigende uitspraken of occasioneel een handgemeen. Er is echter geen sprake van zwaarwichtig of systematisch geweld. Noch worden Jehova-getuigen gearresteerd of juridische vervolgd, met uitzondering van dienstweigeraars. Er is geen sprake van conventiegerelateerde vervolging van Jehova-getuigen in Armenië. Er dient te worden vastgesteld dat de situatie van de Jehova-getuigen die u beschrijft en waarop u uw vrees voor vervolging baseert – met name de tegenwerking van de lokale autoriteiten bij het registreren van uw huis op uw naam, de onbereidwilligheid van de politie om u bescherming te bieden tegen de buurtjongens – niet strookt met voornoemde informatie. Bovendien kan u de door u aangehaalde persoonlijke problemen (o.a. de aanval op u ten gevolge waarvan uw been werd gebroken en uw driedaagse gijzeling waartijdens u werd geslagen waarna u medische verzorging nodig had) niet staven met enig bewijsstuk. Hierdoor kan u niet overtuigen dat de door u aangehaalde problemen daadwerkelijk hebben plaatsgehad.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft. Er mag echter van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat op basis van informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal de door u beschreven ernstige problemen niet aannemelijk zijn, het feit dat u geen begin van bewijs heeft in verband met uw problemen, het feit dat uw verklaringen inzake de reisweg niet geloofwaardig zijn) geenszins wijzigen.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring wegens bovenstaande elementen, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De stukken die u voorlegt, kunnen de door u aangehaalde persoonlijke problemen niet ondersteunen. Uw geboorteakte bevestigt uw identiteit en de overlijdensakte van uw vader toont aan dat hij bezweken is aan de gevolgen van kanker, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De brief van de notaris met bijhorend grondplan bevestigt dat uw vader zijn eigendom na zijn dood aan u naliet, maar heeft geen bewijskracht ten aanzien van de specifieke door u aangehaalde problemen. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoekster aan dat ontegensprekelijk blijkt dat zij aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet, zoals gesteld in het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij verduidelijkt dat de vrees voor haar leven wijst naar haar persoonlijke en psychische toestand en deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging en mishandelingen in Armenië omwille van haar godsdienst, zijnde het feit dat zij een Getuige van Jehova is, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist. Zij wijst erop dat zij zonder resultaat interne bescherming heeft gezocht in haar land van herkomst.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële en formele motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot standaardoverwegingen die haaks op de materiële en formele motiveringsplicht en de gehoorverslagen staan en het duidelijk is dat hij tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoekster overloopt de argumenten van de bestreden beslissing en poogt deze te weerleggen, met name wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen over haar contact met de gemeentediensten, de klacht naar aanleiding van de gijzeling, de naam van de vrouwelijke ambtenaar en het tijdstip waarop ze haar been brak, alsook wat betreft de motieven omtrent haar reisroute en de algemene situatie voor Getuigen van Jehove in Armenië.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zich beperkt tot stereotype overwegingen en in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving van de subsidiaire bescherming, die gezien de problematiek, omtrent de algemene situatie van de Getuigen van Jehova in Armenië, dient toegepast worden.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een artikel '*Litigation: Court to hear JW's claim against Armenian Public TV over patricide link allegation*' van 8 april 2011 vanop de website www.Armenianow.Com, een artikel over de Schengenzone van 13 juni 2010 vanop de website www.europa-nu.nl, en een rapport '*Armenia, Fear of the freedom of conscience and religion: violations of the rights of Jehovah's Witnesses*' van 16 januari 2008 van Amnesty International.

2.4. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door tal van tegenstrijdigheden, in het bijzonder wat betreft haar contact met de gemeentediensten, de klacht naar aanleiding van de gijzeling, de naam van de vrouwelijke ambtenaar en het tijdstip waarop ze haar been brak, (ii) haar

geloofwaardigheid verder aangetast wordt door haar verklaringen aangaande haar reisroute, (iii) zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan haar relaas, quod non, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van conventiegerelateerde vervolging van Jehova-getuigen in Armenië en de door haar beschreven situatie over de tegenwerking van de lokale autoriteiten en politie niet strookt met deze informatie, (iv) zij de door haar aangehaalde persoonlijke problemen niet staaft met bewijsstukken, (v) haar beweringen inzake geheugenproblemen bovenstaande beoordeling niet kunnen wijzigen, en (vi) de voorgelegde stukken de aangehaalde problemen niet kunnen ondersteunen.

Gelet op bovenstaande motieven kan verzoekster dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal zich zou beperkt hebben tot standaardoverwegingen of stereotypeoverwegingen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.7. Ofschoon inderdaad niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoekster een Getuige van Jehova is, wordt de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van haar geloof ondergraven door talrijke tegenstrijdigheden en slaagt zij er niet in om deze tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er hierbij op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zich onder meer beroept op de discriminatie van de overheidsdiensten ten aanzien van Getuigen van Jehova, doch dat zij er niet in slaagt hieromtrent duidelijke verklaringen af te leggen. Wat betreft het aantal keren dat zij in contact kwam met de gemeentediensten die het huis van haar vader op haar naam dienden te registreren, verklaarde verzoekster tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat toen ze een eerste keer langsging op het gemeentehuis, ze (1) een geldsom betaalde aan een vrouwelijke ambtenaar opdat deze zou langs komen om het grondplan opnieuw te schetsen, (2) zij na een week terugging naar het gemeentehuis om haar geld terug te eisen en toen de vrouw het geld niet wilde teruggeven ze doorhad dat ze haar huis wilden afpakken, en (3) zij tot tweemaal toe expliciet verklaarde dat zij na dit incident niet meer in contact gekomen was met de gemeentediensten (CGVS, gehoor I, p. 14). Tijdens het tweede gehoor herhaalt verzoekster het incident dat ze zonder succes een tweede keer naar het gemeentehuis was gegaan om het geld terug te vragen, doch voegt zij hier het volgende aan toe: *“Zijn er dan effectief mensen langsgelkomen om dat (=opstelling grondplan: eigen toevoeging) te doen? Ja, die mevrouw alleen aan wie ik moest betalen. (...) Voor of na dat incident op het gemeentehuis? Erna”* (CGVS, gehoor II, p. 8). Uit haar bewoordingen *“die mevrouw alleen aan wie ik moest betalen”* kan ondubbelzinnig worden afgeleid dat zij doelt op de vrouw die haar bij haar eerste bezoek aan het gemeentehuis te woord stond en aan wie ze een geldsom betaalde, en dus deel uitmaakt van de gemeentediensten, zodat er wel degelijk sprake is van een tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid kan niet worden verschoond door verzoeksters selectieve weergave van enkele verklaringen over het kadaster die bij haar zou zijn langsgelkomen om het grondplan opnieuw te schetsen. Deze verklaringen worden niet betwist, doch doen geen afbreuk aan verzoeksters tegenstrijdigheid over het gemeentebestuur.

Verzoekster legde bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af over de naam van deze vrouwelijke ambtenaar van de gemeentediensten aangezien zij eerst verklaarde de naam niet te weten van de vrouw in het gemeentehuis maar dat het een kleine, dikke vrouw was (CGVS, gehoor II, p. 7), terwijl zij verder uitdrukkelijk verklaarde dat zij deze vrouw wel bij naam noemde aan een collega (*“Toen die haar*

naam hoorde die ik noemde, zeiden ze (...)" (CGVS, gehoor II, p. 8). De poging om deze tegenstrijdigheid te verschonen door op selectieve wijze te verwijzen naar een verdere verklaring in het gehoor, nadat zij geconfronteerd werd met het feit dat ze wel de naam zou kennen, dat zij "*die andere mevrouw aangewezen heeft, niet genoemd*" heeft, is niet voldoende om deze oorspronkelijke tegenstrijdigheid te weerleggen.

Voorts strookt ook de verduidelijking, dat zij enerzijds zou verklaard hebben voor de gijzeling op het politiebureau klacht te hebben ingediend en anderzijds dat zij verklaarde dat zij na de gijzeling in het huis van haar broer een klachtbrief opstelde en dat haar broer die naar de politiediensten bracht, niet met verzoeksters verklaringen over de bij de politie ingediende klachten. Ofschoon verzoekster inderdaad verklaarde dat er een aantal klachten bij de politiedienst werden neergelegd, verklaarde zij eerst uitdrukkelijk dat zij na de gijzeling een schriftelijke verklaring op het politiebureau ging neerleggen ("*Die keer dat u in oktober die schriftelijke verklaring op het politiebureau ging afleggen, was dat voor of na die gijzeling? Nadien. Nadat ik was weggevlucht van huis tijdens die gijzeling, heb ik klacht ingediend op het politiebureau.(...) Ze zeiden echter dat ik de klacht moest scheuren*" (CGVS, gehoor II, p. 9)) terwijl zij verderop in het interview spontaan verklaarde en nadien bevestigde dat zij na de gijzeling door haar broer werd meegenomen naar zijn huis, zij daar een klachtbrief schreef, en haar broer deze brief naar de politiediensten bracht (CGVS, gehoor II, p. 10) zodat er wel degelijk sprake is van tegenstrijdige verklaringen.

Tenslotte volstaat ook de herhaling van één versie van haar verklaringen, omtrent het tijdstip waarop ze haar been brak, niet om de tegenstrijdigheden tussen meerdere van haar verklaringen hieromtrent te weerleggen. Verzoekster verklaarde zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst, p. 2) als tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal (p. 3) dat zij haar been brak toen zij in oktober 2008 haar vader ter hulp snelde, zodat de vaststelling dat zij op het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (p. 12) daarentegen verklaarde dat zij bij de aanval op haar vader in februari 2009 haar been brak, de geloofwaardigheid van deze aangehaalde feiten onderuit haalt. Van verzoekster mag immers verwacht worden dat zij een aanval op haar vader waarbij zij haar been breekt correct kan situeren in de tijd, meer specifiek of dit nu een half jaar voor het overlijden van haar vader plaatsvond, dan wel de maand voor zijn overlijden.

2.8. Voorts slaagt verzoekster er ook niet in om te overtuigen wat betreft haar reisroute. Zo is het niet geloofwaardig dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van het feit of er in haar paspoort al dan niet een visum stond aangezien omwille van het risico op controles, zoals blijkt uit wat volgt, verwacht kan worden dat verzoekster op de hoogte is van de inhoud van haar reisdocumenten. Het verweer dat de commissaris-generaal het paspoort van verzoekster niet nodig heeft om na te gaan of zij een Schengenvisum had aangezien hij deze informatie kan verifiëren via het Eurodac system, kan hierbij niet dienstig worden aangevoerd. De bewijslast berust immers in beginsel op de kandidaat-vluchteling en van de betrokkene mag verwacht worden dat deze de nodige medewerking verleend door het voorleggen van de documenten waarover hij/zij beschikt en op hem/haar rust bovendien de plicht om de waarheid te spreken en de nodige toelichtingen te verschaffen. Verder stroken ook verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij in groep zou gereisd hebben en waarbij de begeleider de reisdocumenten van de medereizigers in handen hield en voorlegde aan de grenscontroles omdat hij de Engelse taal machtig is, niet met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat iemand anders in haar plaats haar paspoort aan de identiteitscontrole toonde of dat zij in Zvartnots haar paspoort zelfs niet moest voorleggen (administratief dossier, stuk 18). De Raad ziet hierbij niet in hoe verzoeksters verwijzing naar een rapport over de paspoortvrije zone binnen Schengen, dat kritiek uitbrengt op de werking van het huidige computersysteem van de samenwerkende Schengenlanden, in het bijzonder het nog niet aankunnen van vingerafdrukken of andere biometrische gegevens en technische problemen, afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal, namelijk dat reizigers op Zvartnots uiterst strikt en individueel meerdere identiteitscontroles door moeten, en dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

2.9. De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat de door verzoekster geschetste situatie, met name de tegenwerking van de lokale autoriteiten bij het registreren van het huis van haar vader op haar naam en de onbereidwilligheid van de politie om haar bescherming te bieden tegen de buurtjongens, niet strookt met de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('*Subject Related Briefing, Armenië, Situatie van de Getuigen van Jehova*' van 18 november 2010).

Uit deze informatie blijkt dat *“De Getuigen van Jehova werden officieel geregistreerd door de Armeense autoriteiten (...) Sindsdien heeft hun organisatie een wettelijk statuut (...) De houding van de maatschappij ten opzichte van de Getuigen van Jehova blijft meestal echter negatief (...) Het kan gebeuren dat Getuigen van Jehova fysiek onder handen worden genomen (...) Het gaat echter om geïsoleerde incidenten. De Getuigen van Jehova zijn bovendien van mening dat de autoriteiten op een normale manier reageren op dit type incidenten en dat we niet kunnen spreken van discriminatie ten opzichte van hen (...) In verschillende gevallen van conflictsituaties die recent werden geïnventariseerd, hebben de Getuigen van Jehova zelf de acties van de politie en van de autoriteiten geprijsd. (...) Geen enkele geraadpleegde bron, met inbegrip van de Getuigen van Jehova zelf, maakt melding van vervolgingen in opdracht van de autoriteiten”* (p. 3) zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze informatie, die gebaseerd is op talrijke objectieve bronnen zoals het “Bureau of Democracy, Human Rights, And Labor”, Armenië, de Congregatie van Getuigen van Jehova, Brussel, en het “Collaboration for Democracy Centre, OSCE”, terecht kon besluiten dat er geen sprake is van conventiegerelateerde vervolging van Jehova-getuigen in Armenië. Haar verwijzing naar een rapport van Amnesty International waarin op algemene wijze het militaire karakter van de burgerplicht ter vervanging van de militaire dienstplicht wordt aangeklaagd en waarin gewag gemaakt wordt van een aantal getuigen van Jehova die omwille van dienstweigering een gevangenisstraf dienen uit te zitten, vermag geenszins het besluit van de bestreden beslissing te ontkrachten, vermits de uitzondering op juridische vervolging ook in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verder wordt in dit document nog melding gemaakt van discriminatie door een verhoging van de hoge belasting op de invoer van religieuze literatuur en negatieve houdingen ten aanzien van Jehova-getuigen (p. 14), doch deze vormen van discriminatie werden ook in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie mee in overweging genomen, maar als onvoldoende beschouwd om te spreken van zwaarwichtig of systematisch geweld. Wat betreft het artikel van ArmeniaNow.com, merkt de Raad op dat uit dit artikel enkel blijkt dat de Armeense Getuigen van Jehova, de ‘Armenian Public Television’ voor de rechter hebben gedaagd omdat deze zender foutieve, vernederende en beschuldigende uitspraken zou hebben gedaan over de Getuigen van Jehova. Hieruit blijkt weliswaar dat Getuigen van Jehova het voorwerp kunnen uitmaken van beledigingen - wat door de commissaris-generaal niet wordt ontkend -, doch eveneens dat aan Getuigen van Jehova in Armenië de toegang tot de rechter niet is ontzegd en zij derhalve beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardig bevonden asielfeiten, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.10. De overige motieven van de bestreden beslissing, met name wat betreft haar gebrek aan bewijsstukken van de door haar aangehaalde problemen, haar geheugenproblemen en de door haar neergelegde stukken, worden door verzoekster nergens weerlegd. Deze onbetwiste motieven blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

2.11. In acht genomen alle vaststellingen samen, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is, en niet dienstig aangevoerd kan worden dat de toepasselijkheid van de regelgeving van de subsidiaire bescherming niet grondig onderzocht, noch gemotiveerd zou zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat het de taak van verzoekster is om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de problematiek omtrent *“de algemene situatie van de Getuige van Jehova in Armenië, waaronder het gebrek aan veiligheid en bewegingsvrijheid”*, doch de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in het artikel van ArmeniaNow.com en het rapport van Amnesty International, volstaat niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Dit reëel risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke, gelet op wat voorafgaat (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Overigens herhaalt de Raad dat het rapport van Amnesty International geen enkele betrekking heeft op verzoeksters situatie en het artikel ArmeniaNow.com aantoont dat de Jehova-gemeenschap het voorwerp kan uitmaken van beledigingen en discriminatie maar dat zij ook de toegang heeft tot bescherming van de verschillende voorziene diensten, waaronder justitie.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS